

Chương 1

"Bất kể người con gái nào mang trong tim mình một trái tim đá đều không bao giờ có tình yêu thật sự. Trái tim đá biết bao giờ nở hoa?"

Buổi sáng, không khí ồn ào và bụi bặm. Thành phố Hải Dương tuy còn nghèo nhưng vẫn là một thành phố đông đúc. Mà trời vào thu cũng không thể trong xanh như cái thời xưa được nữa. Đôi khi sự phát triển của con người cũng làm hại con người không ngờ.

Lam bậm bời khi nghĩ đến đây ! Cô đưa mắt nhìn xung quanh, rồi lắc đầu. Ý nghĩ bắt đầu xẹp xuống trong đầu khi cô bé đi qua một đám con trai. Bọn chúng ồ lên, huýt sáo khe khẽ. Một tên hét lên:

- Cô bé xinh quá ! Tóc dài ời, em tên gì?

Lam đỏ mặt, cố đáp thật nhanh. Bọn chúng vẫn bám theo và buông lời chọc ghẹo. Lam không nói gì, mặt đỏ, miệng lúng túng. Cô muốn mắng thẳng vào mặt bọn chúng nhưng lại sợ.

- Này, mấy thằng "dê xồm" kia, biến ngay !

Bọn con trai xám mặt khi thấy người vừa phát ngôn. Đó là một cô bé tẻm, cao và hơi gầy. Lam nghĩ bọn chúng quen với cô bé ấy và nể sợ cho nên vội lui mất. Lam mỉm cười :

- Cảm ơn bạn !
Cô bé lắc đầu :

- Bạn cần phải cứng cỏi lên. Với lũ ấy cần phải quát tháo. Đi cẩn thận nhé ! Bye.

Cô bé đi rồi ! Lam còn ngẩn ra. Rồi bất chợt nhớ tới lễ khai giảng, Lam vội tăng tốc. Mọi việc nhặt nhòa trong trí óc.

Lam vội vã chạy từ nhà để xe lên bậc thang hành lang của tòa ba tầng, khi tiếng trống tập trung báo hiệu. Lam nhớ lại buổi sáng, dùng dằng với bà ngoại mà phát bực. Bà lúc nào cũng bắt cô ăn thật nhiều vì cái dáng gầy nhom của cô. Vậy là muộn.

- "Rầm"

Lam ngã bật ra, cuốn sách trên tay văng xuống. Cô nhăn

nhó: - Đau quá !

Thủ phạm là tên con trai. Hắn không ngã nhưng cũng chơi với và đồ của hắn cũng rớt lả tả thảm thương. Lam lại đỏ mặt vì ngượng, cô lồm cồm bò dậy, luôn miệng xin lỗi.

Hắn cười, cúi xuống nhặt sách cho cô. Lam liếc qua đồ của hắn, sách lớp 12.

Hắn hỏi :

- Em có đau không? Lỗi cũng tại anh sơ ý không nhìn đường. Mới vào trường phải không?

Lam khẽ gật đầu. Hắn nhìn xuống cuốn sách của cô, tươi cười

: - Cuốn sách có tên hay quá ! "Trái Tim Đá" Em học lớp văn à?

Trước sân trường đã chật người, Lam gật đại rồi nhận lấy sách. Cô chào rồi mỉm cười - một nụ cười rất đẹp. Cậu học sinh cũng cười, cúi người xuống nhặt sách của mình !

Lam vào lớp và hơi sượng khi có rất nhiều cặp mắt chăm

chú nhìn cô. Có tiếng hét lên :

- A ! Ra chúng ta cùng lớp !

Cô ngỡ ngác, đưa con gái lúc nãy đập vào vai cô. Lam hơi cười, còn cô gái thì cười mở :

- Thật không ngờ đấy ! Bạn tên gì?

- Tớ tên Lam. Còn bạn?

- Tớ tên Xuyên. Như Xuyên đấy !

Một tên con trai lại gần cười :

- Đẳng nào thì chúng ta cũng sẽ quen nhau. Mau xuống dự lễ thôi !

Lam rụt rè :

- Vừa nãy, tớ bị ngã, giờ đầu ê ẩm quá. Tớ có thể...

Xuyên lo lắng :

- Có sao không? Chết thật. Lam cứ ngồi nghỉ đi nhé, không phải xuống dự lễ đâu, đúng không Quân?

Quân gật đầu. Lam ngồi xuống một bàn và gục mặt xuống. Xuyên thương cảm đứng nhìn một lúc rồi cũng phải đi xuống.

Buổi lễ bắt đầu, không khí có vẻ trang nghiêm và có gì đó thành kính. Học sinh ai ai cũng hồi hộp và lằng lằng. Thế là năm học mới bắt đầu với bao nhiêu kế hoạch và dự định. Một học sinh xuất sắc của khối 12 lên phát biểu thay cho học sinh toàn trường. Lũ nữ sinh ồn ào, đó là một nam sinh đẹp và cao. Gương mặt anh sáng, trán cao, mắt đen sâu thẳm :

Xuyên hỏi Quân :

- Anh đó là ai, Quân biết không?

Quân nói với vẻ ngưỡng mộ, không giấu diếm:

- Anh Việt Phương, học sinh lớp toán. Anh ấy là thiên tài đấy !

- Giỏi vậy ư? Xuyên bất ngờ nhìn lên. Phương cũng nhìn xuống phía lớp 10 và vào luôn hàng ghế lớp văn. Anh cố gắng mắt nhìn. Không có cô bé lúc nãy. Tự nhiên trong anh dâng lên nỗi bực vô cớ. Phát biểu xong, Phương không về chỗ mà đi về phía sau sân khấu. Anh bước vô định dọc hành lang. Có lẽ bước chân của anh sẽ dừng lại ở lớp văn nếu không bắt gặp Lam ngồi ngay bàn đầu lớp Toán. Cô bé chăm chú đọc sách, đôi mắt mờ màng, miệng nhím lại. Trông Lam có vẻ gai góc nhưng lại hết sức thơ ngây. Phương không còn thấy bực dọc nữa. Anh mỉm cười, quay đi.

Lam không hề biết có người đang nhìn mình. Cô đang suy nghĩ về câu chuyện vừa đọc. Cô mê nó đến nỗi đối bạn để được ở trong lớp tự do với thế giới riêng của mình. Lam cuối xuống đọc lại " Người con gái có trái tim đá có muôn mặt tính cách. Lúc vui, lúc buồn, lúc ngây thơ, lúc già dặn, lúc lạnh lùng, lúc sôi nổi. Rất nhiều người đàn ông khổ sở vì cô gái đó. Bất kể người con gái nào mang trong mình một trái tim đá đều không có tình yêu thật sự. Trái tim đá biết bao giờ nở hoa?"

- Người con gái nào có tính cách đáng sợ như thế nhỉ? Chà ! Hay là chỉ trong truyền thuyết, người ta hư cấu lên? Lam khẽ mỉm cười. Một cô gái kiên cường đấy nhưng cũng hết sức lạnh lùng. Mình có thể có một trái tim đá như thế không? Lam lại lắc đầu. Với cái tính mộng mơ và hay đổ mặt của cô thì mãi mãi sẽ chỉ là một cô gái bình thường như bao cô gái khác mà thôi

Ngày học đầu tiên, Lam không chú ý lắm. Cô bạn bên cạnh thì chăm chú hết như là chưa bao giờ chăm chú vậy, lại còn ham phát biểu nữa. Lam thì vẫn cứ bình lặng với cái thế giới riêng của mình, thả mình theo những suy nghĩ vẩn vơ. Giờ của thầy chủ nhiệm có vẻ vui hơn những giờ khác. Thầy dạy toán đã lâu năm nên rất hiểu tâm lý học sinh. Quân được làm lớp trưởng vì số điểm đậu vào cao nhất. Hơn nữa cậu ta có vẻ "sáng sủa" nhất lớp. Xuyên cũng được đề bạt làm bí thư vì cô bé hát hay và dễ hòa đồng. Đây là theo con mắt thầy chủ nhiệm, còn Lam thì chỉ cần nhẹ môi, không biểu hiện gì cả. Thủy hích nhé vai Lam, cười :

- Lam thấy sao? Thầy tâm lý chứ?

Lam gật đầu :

- Ừ.

Thầy giáo chợt nhìn thấy lam và hỏi:

- Thầy thấy em có mái tóc dài đẹp quá !

Lam cười nhẹ :

- Chỉ có mái tóc thôi ạ?

- Ồ, gương mặt của em cũng rất dễ thương. Em tên gì vậy?

Lam lúc này mới đứng lên, hai tai đỏ lên khiến thầy giáo ngạc nhiên. Cô đáp ứng :

- Thầy thông cảm, mỗi khi có ai hỏi tên em là em hay vậy. Em tên là Lam, Ngọc Lam ạ !

Thầy cười với vẻ thông cảm :

- Thầy hiểu. Em ngồi xuống đi ! Thầy thấy em có vẻ không giống dân Toán lắm. Thầy nghĩ có lẽ em sẽ hợp với khung cảnh lãng mạn của lớp văn hơn đó.

Lam cúi đầu. Ai cũng nói thế khi mà từ cô toát lên sự yếu đuối, mong manh. Lam cũng thích văn học nhưng học nó thì cô không chọn. Đó là lý do rất riêng tư mà mỗi khi nghĩ đến lòng Lam lại nhói đau.

Một bạn trai nói to :

- Lam ơi, thử đọc một bài thơ xem

- Đúng đó, trông bạn như thế chắc yêu thơ lắm !

Lam ngẩng lên, đôi mắt trở lên lạnh lùng. Tai cô không đỡ nữa, khuôn mặt kín bưng. Thầy giáo lại được phen ngạc nhiên. Thay đổi thái độ nhanh vậy ư?

- Xin lỗi các bạn ! Lam cố nói giọng nhỏ và thấp - Mình ít đọc thơ lắm. Đọc rồi lại quên nên không thuộc bài nào cả. Lam không đáp ứng được yêu cầu của bạn đâu.

Lam ngồi xuống, lưng thẳng và mắt cũng hướng thẳng. Thầy giáo chuyển đề tài khác để chuyển sự chú ý của học sinh sang mình. Thầy cảm thấy gai người khi chột nhìn vào mắt Lam. Đôi mắt dường như chứa đựng cả tảng băng lạnh lẽo, vô cảm rất lớn. Thủy không tin Lam có thể thay đổi nhanh như thế.

Lam vỗ vai bạn, cười nhẹ :

- Cứ nhắc đến thơ, lòng mình lại cồn lên nhớ mẹ. Mẹ mình đã đi xa mãi rồi !

Đôi mắt Lam buồn buồn, gần như có nước. Thủy nắm chặt

tay bạn, an ủi :

- Không ai bắt bạn làm những điều không thích đâu !

Lam cảm thấy yên tâm hơn. Đúng, không ai có thể ép cô vào khuôn khổ. Cô là viên ngọc Lam xinh đẹp nhưng hiếm lắm. Cô biết giá trị của mình và tìm cách bảo vệ nó. Viên ngọc Lam duy nhất có thể đổi màu.

Quân và Xuyên đi vào thư viện tỉnh với bước chân thật khế. Hai đứa mượn mấy quyển toán để giải chung. Thư viện hôm nay đông, đa phần là học sinh trường của Xuyên và Quân. Cả hai cùng ngồi vào bàn đã có sẵn hai người. Họ cũng đang nghiên cứu sách. Nhìn lướt qua người con trai đối diện mình, Xuyên nhận ra ngay đó là Phương. Quân cũng nhận ra, cậu vỗ vai Phương, tươi cười :

- Anh Phương !

Phương ngẩng đầu lên cười đáp trả lại. Cô gái bên cạnh anh cũng nhìn lên và nở một nụ cười. Xuyên thầm công nhận cô gái xinh xắn thật !

Quân thì thào :

- Anh cũng đi thư viện ư?

Phương gật đầu :

- Đưa Yên đến tìm tài liệu, tìm giùm Yên thôi ! Bạn cậu hả?

Xuyên gật đầu chào. Không hiểu sao cô ít nói hẳn. Quân thì tíu tít :

- Xuyên là bạn thân của em từ bé, đúng không

Xuyên? - Mới vào học và các em đã đi thư viện rồi,
chăm quá ! - Có gì đâu ạ ! Học lúc nào cũng là muộn
cả !

Phương nhìn xuống trang sách, chấm dứt cuộc nói chuyện. Anh tìm được đoạn hay và chỉ cho Yên. Yên lại cười rất dịu dàng, chép đoạn đó vào sổ. Xuyên không tập trung được vào bài toán, trong lòng bứt rứt không yên. Quân thì khác, câu say sưa với các bài toán. Niềm đam mê của cậu có khi còn dâng cao hơn khi ngồi cạnh Phương, con người của toán học !

Những ngày sau, Xuyên biết thêm được về Phương và mối quan hệ giữa Phương và Yên. Họ đã thầm hứa với nhau từ lớp 10 cho đến nay. Xuyên thấy có gì đó bất an trong mình. Cô không còn vui tươi như xưa, vẻ buồn cứ hiện trên mặt.

Lam nhận thấy rất rõ. Mặc dù tỏ ra thờ ơ với lớp nhưng không hẳn Lam không quan tâm tới Xuyên. Cô thầm biết Xuyên đã "phải lòng" một ai đó. Chà, con gái rất hay để trái tim đi lung tung, sai nhịp
lắm. Lam biết cô sẽ không bao giờ thế. Con trai là cái giống gì để con gái phải khổ? Họ sẽ phải khổ vì con gái mới đúng !

Lam chợt thấy trước mắt mình lảng vảng bóng đen của quá khứ. Lòng cô lại cồn cào lên những hờn tủi và đau xót. Con trai, đời, và mẹ?

Mãi nghĩ, Lam không chú ý đến đường đi. Cô đâm luôn cả vào một người trước mặt. Cô gần ngã, may người đó kéo lại. Nhận ra đó là một tên con trai, Lam ấp úng :

- Xin.. xin lỗi !

- Không sao ! Cô bé có sao không?

Lam cúi đầu :

- Không có gì ạ !

Tên con trai cứ ngậy ra ngắmm Lam, Lam bặm môi :

- Xin phép!

- Ờ ! Em cứ tự nhiên.

Lam lúi húi lấy xe rồi đi một mạch. Tên con trai vẫn ngắnn người ra. Phương nhìn bạn, hỏi :

- Sao vậy mà?

- Có một tiên nữa vừa gõ cửa trái tim tao !

Phương cười :

- Vậy à? "Nàng" học lớp nào?

Tên con trai sực tỉnh, gãi đầu :

- Tao quên mất không hỏi. Tự nhiên nàng đâm vào tao ở chỗ này này.

Thấy bạn quá khích, Phương vỗ vai cậu ta, ôn tồn bảo

: - Đi điều tra ngay kẻo tiên nữ bay về trời mất !

- Ờ... ờ

Phương nhớ tới cuộc gặp gỡ bất ngờ với cô bé lớp toán, đến nay anh vẫn chưa biết tên nhưng hình ảnh đó vẫn không hề phai

mờ trong anh. Chưa có ai để lại ấn tượng với anh sâu đậm vậy!

Lam dừng xe cách sân bóng một đoạn. Cô thấy một vụ xô xát đang xảy ra, có vẻ hăng lắm. Lam lo lắng cho một thằng con trai đang một mình bị bao vây bởi 5, 6 tên khác. Anh ta có vẻ đuối nhưng vẫn cố đánh. Lam lắc nhẹ đầu rồi đi xuống xe. Cô cho ngón tay vào miệng rồi lấy hơi thổi. Tiếng phát ra như một tiếng còi dài. Cô hét lên :

- Công an tới ! Chạy thôi !

Bọn kia hơi hoảng hốt, không hiểu gì nhưng cũng bỏ chạy. Anh con trai ngồi xuống, đầu cúi, chờ bị bắt vào đồn. Mặt mũi anh ta thâm tím, máu mũi và máu ở miệng hòa cùng với nhau, không phân biệt rõ. Lam đứng trước mặt anh ta, nói nhẹ :

- Anh có thể ngẩng đầu lên rồi !

Anh con trai từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt thoáng kinh ngạc khi nhìn thấy Lam - một cô bé ! Rồi đôi mắt ấy trở nên hờ hững khi nhận ra đó chính là ân nhân của mình.

Lam cũng không cần một lời cảm ơn, cô nói:

- Không nên làm Từ Hải khi chưa biết mình có chắc thắng hay không?

Cô quay đi thì bị anh gọi giật lại :

- Cô tên gì?

Lam cười nhẹ :

- Anh không cần biết tên. Chắc gì chúng ta còn gặp nhau lần nữa. Chào anh !

Lam đi rồi mà anh vẫn còn ngồi im. Anh lẩm bẩm :

- Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau ! Không lâu đâu

Quả thực chưa một ai dám nói với anh bằng một thái độ như thế. Anh nổi tiếng là nghịch ngợm, đến mức quá quắt thành bất trị. Đi học không hề chú tâm, chỉ thích gây gổ và những mớ oán thù. Nhà trường không thể đuổi anh vì chức vụ của bố anh. Họ có vẻ nể ông bố và thờ ơ bỏ qua cho ông con !